

Ще однією новеллою є те, що допускається встановлення будь-якого цільового призначення земельних ділянок, не зазначене в містобудівній документації. Це і зміна цільового призначення земельної ділянки з житлової на комерційну; переселення приміщень для переміщених осіб; створення тимчасових штабів для переселенців; використання майна для складів або дорожньо-транспортної інфраструктури. Крім того, допускається також створення або зміна цих цілей без урахування функціонального зв'язку між територією житлової забудови та територією комерційного призначення, визначеною містобудівною документацією.

Будь-який економічний розвиток вимагає доступу до цінної землі. Війна в Україні дестабілізувала земельні відносини, вплинула на всі сторони суспільного життя. У період воєнного стану регулювання земельних та сільськогосподарських питань є життєво важливим для добробуту всієї нації. Без цього всі аспекти сільського господарства зазнали б краху, а безпека країни була б під загрозою.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Наталія Муравська. Державне регулювання земельних відносин в умовах воєнного стану. URL https://uz.ligazakon.ua/ua/magazine_article/EA015736.

2. Василь Шеретько. Земельні відносини в умовах воєнного стану. URL <https://raiffeisen.ua/biznesu/blog/zemelni-vidnosini-v-umovahvoyennogo-stanu-412>.

Лошовська Анастасія Едуардівна,

*студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

Науковий керівник: *д.ю.н., професор, професор кафедри аграрного,
земельного та екологічного права Гавриш Н. С.*

КОНСТИТУЦІЙНІ ЗАСАДИ ЗЕМЕЛЬНОГО ПРАВА

Перш за все, слід зазначити, що національне багатство є одним із головних показників економічного стану держави. Визначається це поняття як сукупність благ, створених і накопичених у країні працею всього суспільства, рівнем освіти, виробничого досвіду, майстерності, творчого таланту населення тощо.

Усі природні ресурси, які знаходяться на території України та знаходяться в безпосередньому зв'язку з людиною – громадянином, є не просто об'єктами економіки та природокористування різного рівня (природного, антропогенного) та масштабів (від локального до біосферного), а складають основу життя та економічне зростання кожного громадянина, кожної громади та держави в цілому.

На жаль, останні трансформаційні процеси, особливо земельна та аграрна реформи, які відбулися після проголошення незалежності України, продовжували носити відомчий та бюрократичний характер і не були спрямовані на реалізацію національної ідеї створення повного добробуту для всіх громадян України, зокрема селянства як генофонду нації.

Відповідно до Основного Закону нашої держави, саме земля визначена основним національним багатством, яка перебуває під особливою охороною держави [1]. Право власності на землю гарантується. Це право набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою виключно відповідно до закону.

Основний Закон України, враховуючи виняткове значення землі в усіх сферах життя України та її народу, відокремлює землю від іншого нерухомого майна та запроваджує принцип її особливої охорони з боку держави.

Відтак, варто сказати про те, що безпосередньо така охорона спрямована на збереження родючості землі, підвищення її продуктивності, використання земельних ресурсів відповідно до їх природного призначення, запобігання забрудненню земель шкідливими для здоров'я людей і тварин елементами [2, с.88].

Земля – це об'єктивна реальність, яка, незалежно від бажання людства, має природне походження – результат багатовікового еволюційного космічного розвитку природи. Тому ставлення до землі не може бути таким, як до речей, які людство виробляє для свого існування і об'єктивно може перебувати в товарному обігу.

Однак це не означає виключення землі із системи економічних відносин. Мова йде лише про законодавче запровадження деяких обмежень свободи його використання. Конституція гарантує право власності на землю, яке може існувати як право приватної власності, так і право державної та комунальної власності.

Це право набувається відповідними суб'єктами лише за законом. Конституційно можливі форми власності на землю забезпечуються такими ж гарантіями, як і власність на будь-які інші об'єкти.

Окремі сфери суспільних відносин, пов'язаних із землею, становлять правовий аспект, що регулюється нормативно-правовими актами різних галузей права, а стійка природна неоднорідність землі зумовлює також диференціацію її правового режиму залежно від категорій земель, окремих земель та інших ознак.

Виходячи з цього, земля як об'єкт правового регулювання, враховуючи її цільове призначення, специфічну та особливу роль і функції, законодавчим шляхом виділена (виділена) з переліку інших природних об'єктів ще в Конституції України [3, с.12].

Отже, земля – це не просто природний ресурс, що розглядається як об'єкт конституційно-правового регулювання, а як справжня основа функціонування та життєдіяльності людей. Тому законодавець віддає йому пріоритет серед інших природних ресурсів.

Земля, будучи основним національним багатством, як складова біосфери включає ґрунти та інші природні елементи ландшафту, які органічно пов'язані між собою і забезпечують повноцінне функціонування рослинного і тваринного світу, життя людини і розвиток суспільства.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України: прийнята 28 червня 1996 року. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Баїк О. І. Земельне право : Конспект лекцій для студентів денної форми навчання напряму 6.080101 «Геодезія, картографія та землеустрій». Львів : Навчально-науковий Інститут права та психології Національного університету «Львівська політехніка», 2016. 178 с.
3. Земельне право : посіб. для підгот. до іспиту. М. В. Шульга, В. І. Гордєєв, Д. В. Санніков та ін. Харків : Право, 2019. 278 с.